

BULETIN PAROHIAL - IULIE 2021

BISERICA SFANTUL NICOLAE - NY

Cuvântul IPS Mitropolit Nicolae la Duminica Sfinților Români și Americani

“Cuvântul dumnezeiesc pe pământul românesc a odrăslit, iar Biserica străbună cu sfinți s-a împodobit. Vrednici luptători s-au arătat Mucenicii și Mărturisitorii care pentru Hristos viața și-au jertfit, iar Cuvioșii și Pustnicii întru nevoie urmând calea Domnului chipuri îngerești au dobândit, Arhieriei și Preoții neîncetat vestind Cuvântul Evangheliei au mărturisit, iar binecredincioșii Voievozi biserici au înălțat și cu dreptslăvitorii creștini cu râvnă și jertfelnicie credința ortodoxă și țara au apărat. Toate cetele sfinților împreună rugați pe milostivul Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!”

(Troparul Sfinților Români)

După Duminica Tuturor Sfinților, cinștim în Duminica a 2-a după Rusalii pe sfinții poporului român. Cinștirea aceasta se referă la sfinții care au propovăduit credința în Învierea Domnului pe țărmul Pontului Euxin, începând cu Sf. Apostol Andrei și ucenicii lui. Apoi la sfinții mărturisitori ai credinței creștine, chiar cu prețul vieții, cum sunt sfinții 4 martiri de la Niculițel, Epictet și Astion, Emilian din Durostorum, Romul preotul. Îi cinștim apoi pe sfinții ierarhi organizatori ai vieții bisericești pe pământ daco-roman, cum sunt Bretanion și Teotim de la Tomis sau Iachint, Mitropolitul Țării Românești.

În rândul sfinților români pomeniți în această duminică îi mai numărăm pe cuvioșii părinți și cuvioasele maici care **urmând calea Domnului chipuri îngerești au dobândit**, așa cum sunt Ioan Casian și Gherman din Dobrogea, apoi Dimitrie cel Nou din Basarabi, Parascheva de la Iași, Nicodim cel Sfințit, Teodora de la Sihla, Daniil Sihastrul, iar mai târziu Paisie Velicikovschi, Vasile de la Poiana Mărului, Gheorghe de la Cernica, Antipa de la Calapodești, Irodion de la Lainici și Ioan Iacob Hozevitul dimpreună cu mulți alții cunoscuți sau necunoscuți.

Mai apoi îi cinștim pe sfinții mărturisitori ai dreptei credințe creștine, începând cu cei din Ardeal: Ilie Iorest și Sava Brancovici, Ioan din Galeș, Moise Măcinic, Oprea Nicolae, Sofronie de la Cioara și Visarion Sarai. Tot în rândul mărturisitorilor îl pomenim pe sfântul martir Constantin Brâncoveanu cu cei patru fii ai săi, dimpreună cu toți **noii mărturisitori creștini din lagăre și din închisori** din timpul regimului comunist.

La acest lung șir al sfinților români îi adăugăm pe sfinții ierarhi care au trăit și apărat credința ortodoxă: Antim Ivireanul, Grigorie Dascălul, Calinic de la Cernica, Dosoftei și Varlaam ai Moldovei, Iosif cel Milostiv și Dionisie al Cetății Albe. Și nu îi uităm pe **binecredincioșii Voievozi care biserici au înălțat**: Sfinții Voievozi Ștefan cel Mare și Neagoe Basarab.

În același fel îi cinștim pe sfinții americani, adică pe misionarii credinței ortodoxe pe pământ american ca sfinții Gherman de Alaska

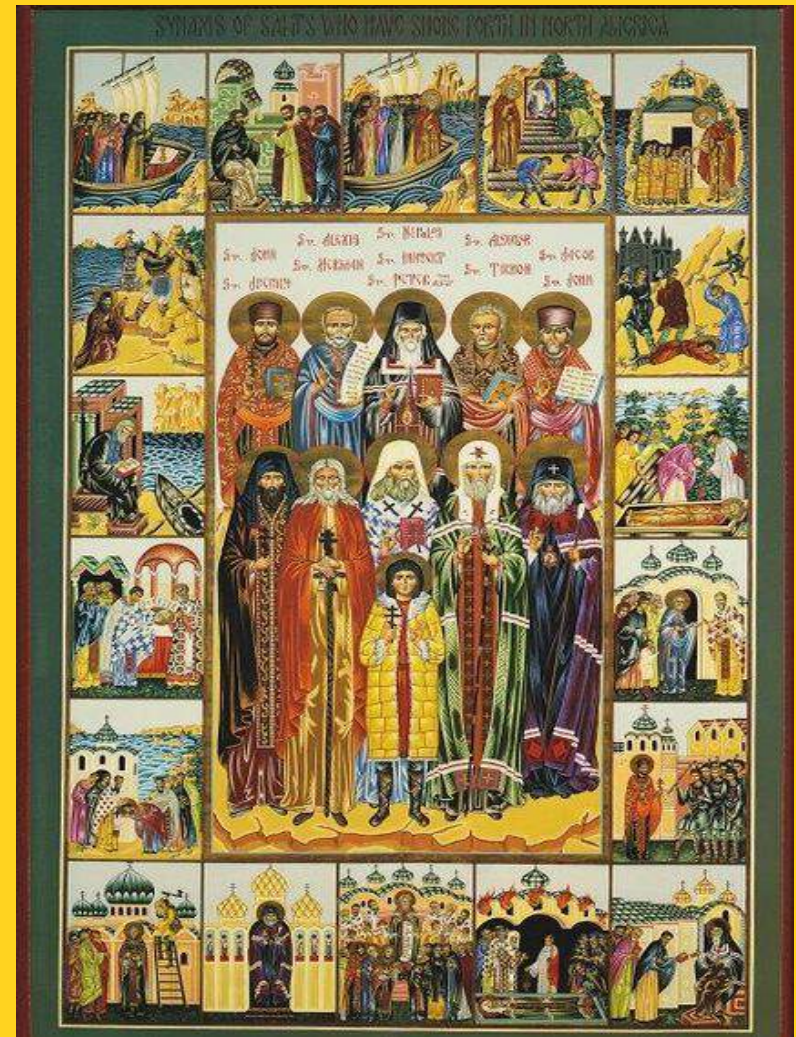
și Petru Aleutul, sfinții ierarhi organizatori ai vieții bisericești ca Tihon, apostolul Americii, Iuvenalie și Inochentie de Alaska, Rafael de Brooklyn, Nicolae Velimirovici, Ioan Maximovici, Mardarije de Chicago și Sebastian de San Francisco.

Cinstirea împreună a sfinților români și americani confirmă afirmația Pr. Dumitru Stăniloae: *"toți sfinții sunt locali prin faptul că lucrează într-un anumit loc, dar sunt universali pentru credința universală pe care o slujesc în acel loc... Toți se umplu de același Hristos care strălucește prin ființa lor și toți sunt purtătorii aceluiași Duh Sfânt prin care aparțin Bisericii universale."* Părintele Stăniloae continuă îndemnându-ne să luăm exemplul lor și să înțelegem că prin dragostea lor de Hristos și prin sălășluirea Duhului, sfinții se ridică la o iubire cuprinzătoare a tuturor oamenilor. Iar prin aceasta ei devin *"punți de înfrățire între oameni și popoare. Prin sfinți se adâncește, mai mult decât prin toți credincioșii, sobornicitatea Bisericii, chiar dacă aceasta nu înseamnă ștergerea deosebirilor dintre popoare."*

La împreuna cinstire a sfinților români și americani, învățăm că sfinții reprezintă slava și cinstea fiecărui neam în fața lui Dumnezeu, așa cum vor fi descoperite la sfârșitul veacurilor (Cf. Apocalipsa 21, 24-26). Și mai învățăm că această cinste este manifestată în comuniunea sfinților *împreună rugători și împreună mijlocitori* pentru fiecare dintre noi. Sfinții ne îndeamnă la *rugăciune și comuniune* oferind răspuns multor întrebări ale lumii noastre divizată de *distanțare socială*, teamă cultivată și angoasă pentru viitor.

Să îi rugăm pe toți sfinții români și americani să mijlocească pentru noi la Tronul Împăratului Ceresc și să-I ceară milă și pace!

† Mitropolit Nicolae

„Participarea la Liturghia de obște este dovada că noi aparținem Bisericii” - Sfântul Ioan Maximovici

Sfânta Liturghie cea de obște este rugăciunea care se săvârșește în numele adunării, în numele Bisericii. Rugăciunea particulară este rugăciunea unuia ori a mai multor oameni fără mijlocirea slujitorilor lui Dumnezeu. Rugăciunea particulară poate fi săvârșită de orice om. Și, după voia sa, el poate fie să citească rugăciunile cele rânduite, fie să se roage așa cum îi dictează dispoziția sufletească.

Rugăciunea cea de obște, cu osebire rugăciunea în biserică, este cea mai importantă parte a rugăciunii. Hristos a spus: „Unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20).

Lui Dumnezeu Îi place ca oamenii să se mântuiască împreună și de aceea a întemeiat Biserica, adică obșteasca adunare a tuturor celor care cred drept în Dumnezeu și care are drept cap pe Hristos, aceasta având ca scop nașterea din nou, desăvârșirea membrilor ei de pe pământ și fericirea cerească a acestora. Pentru a ne mântui trebuie să fim membri ai Bisericii și să luăm parte la viața acesteia. Membrii Bisericii trebuie să se adune la rugăciunea obștească în biserici – în locurile consacrate lui Dumnezeu, unde totul amintește de cer.

În biserici noi putem să ne eliberăm cu ușurință de grijile pământești și să fim cu luare-aminte, năzuind către rugăciune. Rugându-ne împreună, ne exprimăm iubirea unul față de celălalt și astfel, în timpul obșteștii Liturghii, nu trebuie să citim rugăciunile particulare, ci mai cu seamă să urmărim Dumnezeiasca Liturghie, prin semne de cinstire a Dumnezeirii exprimate laolaltă (metanii, închinăciuni etc.). O astfel de rugăciune sporește dispoziția evlaviei și-i însuflețește pe cei care se roagă, pentru că ea trece de la unul la altul. Dumnezeu vrea și ascultă pe fiecare în orice loc, dar cu osebire prezența harului Său se află în biserici, după cum o arată oamenii în multe vedenii (Sfântul Andrei cel nebun pentru Hristos a văzut Acoperământul Maicii Domnului; Sfântul Serafim de Sarov L-a văzut pe Hristos în timpul Vohodului Mic; slujirea îngerilor cu Sfântul Spiridon al Trimitundeii etc.). „Lui Dumnezeu îi este scumpă rugăciunea de acasă, însă și mai scumpă rugăciunea din biserică” – i-a fost descoperit Sfintei Iuliana (trăitoare din veacul al XVII-lea). După canoanele Bisericii (canonul 80 Trulan), creștinul care vreme de trei duminici nu ia parte la dumnezeiasca Liturghie ar trebui să fie afurisit (îndepărtat de la Sfânta Împărtășanie) de Biserică, iar dacă este față

preoțescă ar trebui caterisit. Doar aceia care trăiau singuri în pustie nu se adunau la rugăciunea cea de obște însă, dacă erau alți pustnici în pustia din apropiere, atunci sâmbăta și duminica ei le petreceau împreună, adunându-se la Sfânta Liturghie.

Participarea la Liturghia cea de obște este dovada că noi aparținem Bisericii, iar îndepărtarea de Sfânta Liturghie este un semn al lepădării de Biserică. Să participăm la Sfânta Liturghie din biserică nu doar în duminici și în sărbători ci, dacă se poate, chiar în fiecare zi.

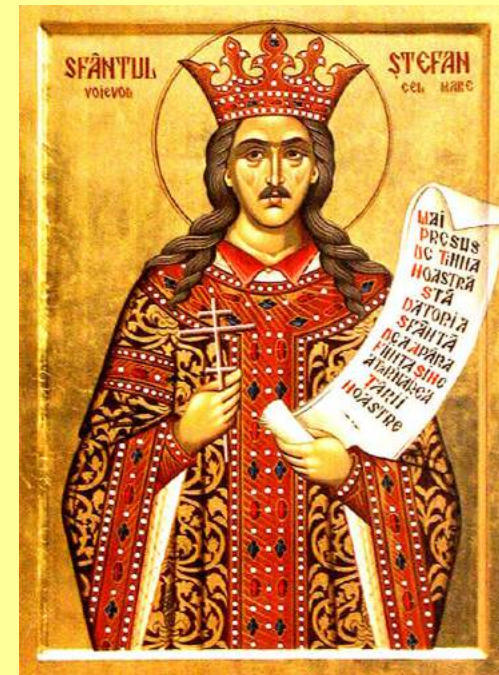
Sfântul Ioan Maximovici – 2 Julie

Rugăciune către Sfântul Ierarh Ioan,

Facatorul de minuni al vremurilor din urma

O, Sfinte Ierarhe Ioane, parintele nostru, bunule pastor si tainicule vazator al sufletelor omenesti! Acum te rogi inaintea Prestolului dumnezeiesc, precum singur ai zis: “Desi am murit, sunt viu”. Roaga-L pe Dumnezeu Cel Atotmilostiv sa ne daruiasca iertare de pacate, ca sa ne recapatam puterea duhovniceasca, sa scapam de amaraciunea acestei lumi si sa strigam catre Domnul, ca sa ne dea smerenie si inspiratie duhovniceasca, cuget dumnezeiesc si duh evlavios in toate caile noastre. Tu care ai fost ocrotitor milostiv al orfanilor si indrumator incercat pe pamant, fii acum calauza si pentru noi, ca un nou Moise, iar in discordiile bisericesi povata atotcuprinzatoare a lui Hristos. Ascuta plangerea tinerilor descumpaniti si de indracire cuprinsi; scutura lancezeala plictiselii abatuta asupra pastorilor, slabiti de atacurile lumii acesteia si care zac tintuiti de duhul toropelii zadarnice.

Cu lacrimi te rugam pe tine, o, inchinatorul inflacarat, vino si la noi, cei care in negura patimilor suntem afundati, asteptand indrumarile tale parintesti. Lumineaza-ne cu lumina neinserata unde te afli tu acum, rugandu-te pentru fiii tai, imprastiati pe toata suprafata pamantului, dar indreptati cu iubirea lor plapanda catre lumina, acolo unde salasluieste Hristos, Dumnezeul nostru, Caruia I se cuvine toata slava, cinstea si Imparatia, acum si pururea si in vecii vecilor. Amin!

Rugăciune către Sfântul Voievod Ștefan cel Mare

Sfinte Ștefane Voievod, aparator al poporului român si grabnic folositor al tuturor creștinilor, asculta rugăciunea pe care o înaltăm către tine, noi, nevrednicii. Cunoaștem îndrăznirea pe care ai dobândit-o prin multe osteneli către Bunul Dumnezeu, Care ti-a ascultat rugăciunile tale. Drept aceea, te rugăm sa ne auzi si tu pe noi când cerem ajutorul tau.

Ocrotește bisericile și manastirile în pace, întărește credința slabita de ispitele acestui veac, surpa eresurile, lumineaza ocârmuitorii, da vitejie ostasilor, iar noua tuturor lumineaza-ne calea mântuirii, ca împreună cu tine în locașurile cele cerești sa ne bucurăm în vecii vecilor. Amin.

Sfântul Ștefan cel Mare – model de credință în Dumnezeu, iubire de popor, jertfă, smerenie și demnitate

În timpul domniei sale, după ce a rânduit pace cu Matei Corvin, regele Ungariei, pe care de altfel îl învinsese în bătălia de la Baia, acesta, în semn de respect și de prietenie, i-a dăruit lui Ștefan cel Mare o moșie în părțile Ciceului, o moșie mare cu 40 de sate, să o stăpânească. Iar Ștefan cel Mare n-a găsit că are ceva mai bun de făcut pe această moșie, pe acest pământ românesc aflat sub stăpânire străină, decât să zidescă două biserici și să întemeieze o Eparhie. Așa a luat ființă, sub domnia lui, Episcopia Vadului, pe care a așezat-o sub jurisdicția Mitropoliei de la Suceava.

Când vorbim de conștiința unității românești înainte de 1918, noi obișnuim să-l pomenim pe Mihai Viteazul. Și pe drept! Dar înaintea lui, cel care a avut această conștiință a neamului românesc de pretutindeni, a fost Sfântul Ștefan cel Mare. El știa că românii majoritari din Transilvania subjugată sunt români, vorbesc românește și că sunt de credință ortodoxă. Și a vrut să-i ajute să-și mențină această credință și conștiința de neam. Așa se explică faptul că a întemeiat acolo, în inima Ardealului subjugat, o eparhie, o episcopie.

Episcopul Nicolae Ivan a venit la Putna să-l mulțumească

Au trecut veacuri. S-a împlinit cel de-al doilea Război Mondial și întregirea României Mari. Atunci a fost reînființată Episcopia

Vadului care a funcționat după aceea o vreme la Feleac. Se numea și mitropolie unde, de asemenea, există o biserică construită de Ștefan cel Mare. Apoi, vitregiile vremurilor au adus înstrăinarea și dispariția acestei episcopii. După Marea Unire din 1918 s-a înființat Episcopia Vadului, Feleacului și Clujului ca o continuare a vechii episcopii întemeiată de Ștefan cel Mare.

Primul episcop a fost Nicolae Ivan, hirotonit și instalat în 1921. În primul an de păstorie, și anume la 21 septembrie 1922, el a venit aici la Putna în fruntea unei mari delegații de ardeleni, preoți și mireni, ca să-i mulțumească Voievodului Ștefan pentru episcopia pe care el a făcut-o în Transilvania și pe care el, Nicolae Ivan, înaintașul meu în scaun, a reactivat-o. A fost un moment emoționant pentru că el se petrecea în atmosfera sărbătorească a refacerii României Mari în hotarele ei firești, și așa se face că au venit aici foarte mulți bărbați de stat, oameni politici, învățați, demnitari, printre care și Nicolae Iorga.

Darul Sfântului Ștefan către Ardealul subjugat

Și iar au mai trecut niște ani... Și acum, după ce Ștefan cel Mare a fost recunoscut de biserica noastră drept sfânt, întărind, pecetluind denumirea pe care i-o acorda poporul încă din vremea lui, și cronicarii, în acest an jubiliar, când s-au împlinit 500 de ani de la trecerea întru veșnicie a Sfântului Ștefan cel Mare, și eu, urmașul lui Nicolae Ivan, am hotărât ca tot acum în septembrie, la numai două zile diferență, să vii aici în fruntea unei delegații pentru ca să-i mulțumim Sfântului Ștefan și să exprimăm recunoștința noastră prin această Sfântă Liturghie.

Inima oricărei Sfinte Liturghii este Euharistia, iar **euharistia** este un cuvânt grecesc care înseamnă **mulțumire**. Am venit să săvârșim Sfânta Taină a Euharistiei pentru ca, mulțumind lui Dumnezeu pentru toate binefacerile pe care ni le dăruiește, să-l mulțumim și pentru darul pe care El l-a făcut Ardealului subjugat prin Sfântul Ștefan cel Mare.

Am venit aici împreună cu cei doi episcopi vicari ai mei, pe care i-ați văzut slujind împreună cu mine și slujind împreună cu Prea Sfințitul Gherasim Putneanul, pe care-l cunoașteți foarte bine; am venit cu vicarul administrativ, cu toți consilierii, cu inspectorii eparhiali, cu conducătorii școlilor teologice, ai Facultății de Teologie și ai Seminarului Teologic, cu protopopii, cu stareți și starețe, cu exarhul mănăstirilor și cu reprezentanți ai organizațiilor de tineret și de femei, cu reprezentanții instituțiilor de binefacere pe care le patronează Arhiepiscopia noastră. Am venit cu multă dragoste și nu

știm cum să-l mulțumim lui Dumnezeu pentru această zi frumoasă pe care ne-o dăruiește. (...)

„Crucea lui Ștefan s-a numit Moldova”

Dragii mei, fiecare dintre noi poartă o cruce, în felul lui. Și Ștefan cel Mare a purtat o cruce. Crucea lui s-a numit Moldova. Și-a luat-o de bună voie. Și a suferit pentru ea. În acea vreme Ardealul n-a avut un Ștefan cel Mare, dar a avut o cruce. N-a avut Ardealul pe cineva care să-i ducă crucea, și a dus-o poporul, și fiecare în parte, până a venit biruința. Aici, moldovenii au fost binecuvântați de Dumnezeu c-a venit el, Ștefan, să le poarte crucea, să nu doarmă el pentru ca să doarmă ceilalți, să nu se odihnească el pentru ca să vă odihniți voi, să rabde el de foame în campaniile militare pentru ca să nu suferiți voi de foame.

Ștefan cel Mare, sunt convins de aceasta, a venit trimis de Dumnezeu după 25 de ani de fărâmițare lăuntrică, de lupte interne, după care Moldova urma să se prăbușească sub jugul imperiului otoman. Ștefan a știut aceasta și și-a luat crucea pe umeri, având în sine marile virtuți ale unui creștin. Mai întâi credința. Toată viața lui a fost plină de credință puternică, până și păcatele lui le-a pus în fața lui Dumnezeu cu umilință și cu credință: *Doamne, ăsta sunt eu, om. Tu ai să mă ierți, că nu sunt înțger. Dar eu am o altă menire aici. Păcatele mele pot fi mai multe, dar crucea este una singură. Și pe aceea trebuie să o port pentru ca să izbăvesc acest popor de robia jugului păgân.*

„Vitejia este a eroului, demnitatea este a omului”

În același timp, a avut iubire. Singura lui mare iubire a fost Moldova. Cele pământești au fost mai multe și trecătoare, dar marea lui iubire, pe care nu a părăsit-o niciodată, a fost Moldova. A fost înzestrat cu virtutea speranței, a nădejzii. Când a fost deznădăjduit, a alergat la Dumnezeu. Știm că mergea la duhovnicul său, **Daniil Sihastrul**, pentru ca să primească curaj în numele lui Dumnezeu și să ridice el steagul de luptă ca să-și apere țara de dușmani și de robie.

A fost înzestrat cu smerenie, dragii mei. Când era biruitor într-o bătălie, îi mulțumea lui Dumnezeu cu recunoștință, iar când se întâmpla, rareori, să fie înfrânt o spunea deschis: *aceasta a fost pentru păcatele mele*. Nu se poate o smerenie mai mare, ca el, voievodul, stăpânitorul, să-și ia asupra lui responsabilitatea păcatelor supușilor săi. Modelul a fost Iisus Hristos, Cel care Și-a asumat păcatele noastre, pentru ca noi să nu mai fim păcătoși. În același timp a avut demnitate. Vitejia este a eroului, demnitatea

este a omului. Nu a îngenunchiat și nu și-a părăsit demnitatea nici atunci când alții au vrut să-l umilească.

„Ștefan cel Mare și Sfânt este bărbatul de stat desăvârșit”

Demnitatea lui era demnitatea lui Dumnezeu și demnitatea țării pe care o păstora. Demnitatea lui era demnitatea Moldovei. Și aici a avut exemplu în Domnul Iisus Hristos, Cel care spusese cândva: *Dacă cineva îți dă o palmă, întoarce-i și obrazul celălalt*. Atunci când S-a găsit în fața judecății și cineva, un servitor, l-a dat o palmă, nu i-a întors obrazul celălalt, ci l-a muștrat, blând, dar l-a muștrat: *Dacă am vorbit rău, spune-Mi ce-am vorbit rău, iar dacă am vorbit bine, de ce Mă bați?* Atunci nu mai era Iisus cel smerit, ci era Dumnezeu cel demn. El apăra demnitatea dumnezeirii Lui și demnitatea Bisericii pe care avea să o întemeieze. Iar Ștefan cel Mare a fost un om demn. Ce însemnează un om demn? Un om care impune respect, dar nu prin ordin, ci prin consens. Un om care, prin toată purtarea lui, prin toată statura lui morală, este respectat, pentru că cei care-l respectă simt nevoia să-l respecte, nu pentru că ar fi avut un ordin.

Ștefan cel Mare și Sfânt este bărbatul de stat desăvârșit, cel care are credință în Dumnezeu, cel care are iubire pentru neamul său până la jertfă și cel care este demn în numele neamului său. Să nu uităm că Ștefan cel Mare a primit o rană de la o săgeată dușmană otrăvită în timp ce-și apăra țara, rană pe care a purtat-o toată viața și din cauza căreia a și murit. Credeți că este simplu să porți în trupul tău o rană care scoate puroi și te doare tot timpul și te face să șchiopătezi atunci când vrei să mergi drept? El a purtat-o cu demnitate, cu fruntea sus.

„Să ai iubire pentru poporul tău i să fii capabil de jertfă ”

Acesta este modelul bărbatului de stat pe care ni-l prezintă nouă Ștefan cel Mare astăzi și pe care-l recomandăm tuturor bărbaților de stat, actuali și viitori. Să ai credință în Dumnezeu, adică credința că deasupra ta, care ești conducător de popor, există o instanță care te judecă și îți cumpănește faptele. Credința că nu este la discreția ta să faci tot ce vrei într-o țară și cu un popor și că este o cumpănă deasupra ta care te transcende și de care trebuie să ascuți.

Fără această conștiință poți fi un dictator, dar nu un conducător de stat. Să ai iubire pentru poporul tău, pentru jertfă, să accepți chiar să ai o rană în trup sau în suflet și s-o duci cu ea, de dragul țării pe care o cârmuiești și a poporului care-și pune încrederea în tine. Și să ai demnitate. Fără această demnitate un om poate fi un strălucitor

om politic, dar nu un adevărat bărbat de stat. Îi îndemnăm pe toți ai Bisericii și ai nebisericii să și-l propună pe Sfântul Ștefan cel Mare drept model de credință, de iubire, de speranță, de smerenie și de demnitate. Așa vom birui.

„Binecuvântați să fie cei ce cred și-l cinstesc prin închinare”

lubiții mei, voi încheia printr-un fragment din cuvântarea pe care înaintașul meu, Episcopul Nicolae Ivan, a ținut-o aici la Putna, cu exact 82 de ani în urmă. Spunea așa, iar cuvintele lui sunt și cuvintele mele:

„Eparhia Vadului, al cărei ctitor ai fost în viața ta plină de fapte bogate și mărețe, se prezintă azi în haine de sărbătoare la mormântul tău, cu genunchii plecați și cu inimă smerită, ca să ridicăm rugăciuni pentru sufletul tău, și să ne închinăm memoriei tale, preaslăvindu-ți faptele. Am venit să ne inspirăm din duhul vremilor în care ai trăit, să ne înarmăm cu puterea credinței de care ai fost stăpânit când ai zidit 44 de biserici și mănăstiri adăpostitoare ale credinței strămoșești ca mulțămită lui Dumnezeu că ți-a ajutat să înfrânghi tătarii, leșii, turcii și pe unguri. Am venit să punem făgăduință că până la suflarea noastră cea de pe urmă vom fi străjerii credinței pe care tu ai apărât-o prin întemeierea Episcopiei Vadului în părțile Ciceului pe care ți le-a dăruit Matei Corvin în semn de respect pentru armele tale biruitoare.

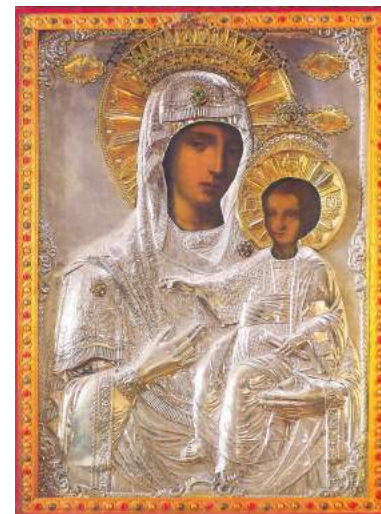
Caută din înălțimea ochiului Tău, Bunule, și revarsă darul Tău cu îmbelșugare asupra celor ce am venit să aducem prinos de mulțămită lui Dumnezeu și lui, cel ce cu braț înalt a sporit ogoarele, satele și orașele, a întărit bisericile, a așezat mănăstirile, și în 36 de războaie, purtate cu rezultate strălucite, ne-a dat pildă vie de luptă și de jertfă creștinească spre mărirea lui Dumnezeu și a neamului nostru românesc.

Fă, Doamne, ca să-l avem de-a pururi înaintea ochilor noștri ca exemplu al iubirii de țară și de glia stămoșească, ca hotarele pe care le stăpânim astăzi să fie hotare neclintite, cum neclintit are să rămână în noi credința în Dumnezeu, Cel care ne-a încredințat o misiune, misiunea de a răspândi cultura, civilizația și pacea pe pământul udat de lacrimile strămoșilor noștri.

Binecuvântată fie sfințenia lui Ștefan cel Mare, binecuvântați să fie cei ce cred și-l cinstesc prin închinare, binecuvântarea lui Dumnezeu să fie peste noi și peste voi toți, cu al Său dar și a Sa iubire de oameni, acum și în nesfârșiții veci. Amin”.

Mitropolitul Bartolomeu Anania

Icoana Maicii Domnului Prodromița - 12 iulie

Icoana Prodromița este una dintre puținele icoane din lumea ortodoxă numită „Nefăcută-de-mână”, adică pictată în chip minunat.

Minunea pictării icoanei

În anul 1863, în timpul lucrărilor de construire ale Schitului **Prodromu** de la Muntele Athos, cuvioșii Nifon și Nectarie căutau un iconar care să zugrăvească pe lemn o icoană a Maicii Domnului cu totul deosebită, a a cum aveau toate ră ră stirile de la Sfântul Munte. Cu ajutorul lui Dumnezeu, cei doi monahi l-au găsit pe iconarul lordache Nicolau din Iași, om bătrân și credincios, cu care s-au învoit să zugrăvească icoana după modelul dat de ei. Iconarul a primit ca îndatorire să lucreze la icoană cu post, adică nemâncând, nici bând până la sfârșitul lucrului din fiecare zi.

Pictorul a început lucrarea, iar în câțiva timp a terminat de pictat veșmintele și celelalte părți ale icoanei. Dar, când a ajuns să picteze Sfintele Fețe ale Maicii Domnului și Domnului Hristos, nu izbutea nicidecum să le înfă i eze după cuviiiă . Măhnit, iconarul a încetat a mai lucra, apoi a acoperit cu o pânză icoana, a încuiat atelierul i s-a retras în camera sa, nepricepând ce va să fie lucrul acesta căci, silindu-se, mai mult le-a stricat, ca și cum și-ar fi uitat meșteșugul.

În dimineața următoare însă, a descoperit icoana desăvârșit pictată, cu fe ele luminoase i pline de dumnezeiesc har, ă ă ă înțeleagă cum se petrecuse lucrarea. Minunea aceasta s-a întâmplat în noaptea de 27 spre 28 iunie.

Mărturia pictorului lordache Nicolau

Înfricoșat de aceste întâmplări, el a lăsat și o mărturie scrisă care se păstrează la Schitul Prodromu, un document datat 29 iunie 1863, care

reprezintă mărturia iconarului Nicolau Iordache, iscălită cu propria sa mână:

Eu, Iordache Nicolau, zugrav din orașul Iași, am zugrăvit această Sfântă Icoană a Maicii lui Dumnezeu, cu însăși mâna mea, la care a urmat o minune preaslăvită, în modul următor: după ce am isprăvit veșmintele, după meșteșugul zugrăvirei mele, m-am apucat să lucrez Fețele Maicii Domnului și a Domnului nostru Iisus Christos; după ce am dat mâna întâia și a doua, de noapte apucându-mă ca să o zugrăvesc desăvârșit, privind eu la chipuri, cu totul au ieșit dimpotrivă, pentru care foarte mult m-am mâhnit, socotind că mi-am uitat meșteșugul; și așa, fiind seară, m-am culcat scârbit, nemâncând nimic în ziua aceea, socotind că a doua zi, sculându-mă, să mă apuc mai cu dinadinsul.

După ce m-am sculat a doua zi, mai întâi am făcut trei metanii Maicii lui Dumnezeu, rugându-mă ca să-mi lumineze mintea, să pot isprăvi Sfânta ei Icoană, și când m-am dus să mă apuc de lucru – o, preaslăvite minunile Maicii lui Dumnezeu! – s-au aflat chipurile drese desăvârșit precum se vede; și eu văzând această minune, n-am mai adaos a-mi mai pune condeiul, fără numai am dat lustrul cuviincios, deși cu greșeală am făcut aceasta, ca să dau lustru la o asemenea minune. Aceasta este povestirea acestei Sfinte Icoane.

Odorul cel mai de preț al Schitului Prodromu

În urma acestei preaslăvite minuni, icoana a fost dusă cu deosebită cinste în Sfântul Munte Athos, săvârșind multe minuni pe cale, fiind până astăzi odorul cel mai de preț al Schitului Prodromu.

Pomenirea minunatei zugrăviri a acestei Sfinte Icoane s-a stabilit la 12 iulie. În Sfântul Munte Athos se respectă calendarul iulian nerevizuit, conform căruia sărbătoarea Sfinte Icoane a Maicii Domnului Prodromi a este ținută în data de 25 iulie. Acesta este cel de-al doilea hram al Schitului Românesc Prodromu.

De-a lungul vremii au fost făcute câteva copii, dintre care unele au rămas în Sfântul Munte, iar altele au fost trimise în România. O copie a icoanei se află în Paraclisul Noii Catedrala Patriarhale.

Descrierea Icoanei Maicii Domnului Prodromița

Icoana Maicii Domnului Prodromița este descrisă în Sinaxarul zilei de 12/25 iulie de la Slujba Maicii Domnului Prodromița alcătuită de Ieromonahul prodromit Dometie Ionescu în anul 1900. Dimensiunile icoanei sunt de 100/70 cm. Chipul Maicii Domnului și al Pruncului Iisus au culoarea galbenă, nuanțată de galben a grâului. Există răturii că Sfintele Fețe se schimbă, uneori întunecându-se, alteori luminându-se.

O alta caracteristică este aceea că icoana, cercetată la microscop, nu prezintă urme de pensulă, acest lucru întărind credința că Sfintele Fețe au fost pictate miraculos de mână nepământească.

**Predică la
Sărbătoarea
Sfântului
Proroc Ilie
Teseviteanul**

Dumnezeu face ce zice omul! Creștinii nu mai au amenințări, ci fericiri iar Testament înseamnă Legământ. Primul legământ a fost legământul lui Dumnezeu cu Avraam: „Te voi înmulți ca nisipul mării, ca frunza copacilor, ca iarba pământului”. Al doilea legământ Dumnezeu l-a făcut cu noi, poporul creștinesc, cu noi, Biserica Lui, pentru care S-a răstignit.

De aceea, în Noul Testament nu mai sunt amenințări: dacă nu o să faci așa, o să ți se întâmple așa și așa.

În Noul Testament sunt Fericiri: „fericiți făcătorii de pace”; „fericiți cei săraci cu duhul...”, adică cei conștienți de păcătoșenia lor și de valoarea sufletului lor; „fericiți cei milostivi...”.

În Noul Testament totul este pozitiv, nu negativ. Cele 10 porunci erau făcute așa: „Să nu ucizi”, „Să nu furi”, „Să nu desfrânezi”. În Noul Testament, Dumnezeu stă cu mâinile întinse și așteaptă pe fiii Lui, adică pe noi, oamenii, să luăm din bunătățile Lui, care sunt nenumărate, care sunt neprețuite.

Noi trăim în Noul Testament, nu mai trăim în Vechiul Testament. Cu noi, Dumnezeu a făcut un alt legământ: Noul Legământ. Acesta este Noul Testament: Noul Legământ. El ne-a dat viața veșnică prin moartea și învierea Lui. Aceste lucruri ar trebui să le știm, să le simțim, să le trăim.

Creștinii nu fug de suferință. Cele ce auzim, însă, că se întâmplă acum în țara noastră, aceste nenorociri [inundațiile] fac parte tot din iubirea lui Dumnezeu. Acum s-au adunat, iar Dumnezeu a venit și a început socoteala cu fiii Lui.

Prima dată a venit în scutece, în peșteră, în paie, încălzit de suflarea măgarului și a oilor care erau în peștera din Betleem. A doua oară va veni pe norii cerului. Există aceste două posibilități de a-L prezenta pe Dumnezeu: ca pe unul cu biciul și ca pe unul în iesle, blând.

Există, însă și a treia posibilitate, care este cea adevărată. Și anume că Dumnezeu este îndelung răbdător, mult milostiv, a toate bun, dar este și atotdrept. ... (Se vorbește mult despre) bunătatea lui Dumnezeu și dreptatea lui Dumnezeu. El, pentru noi, pentru fiecare din noi, ar fi în stare să Se răstignească a doua oară.

Ce-am aflat la sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel? Că Petru fugise din Roma. De unde? De la suferință, de la sânge. Hristos i-a ieșit în față, Petru L-a cunoscut și L-a întrebat: „Doamne, unde mergi?”. I-a răspuns: „Petre, mă duc să mă răstignesc a doua oară. N-a fost de ajuns prima dată. Mă răstignesc și a doua oară”. Atunci a înțeles Petru că, de fapt, nu trebuia să fugă de suferință, nu trebuia să părăsească turma, nu trebuia să îndepărteze de la el paharul greu, amar, al morții.

Observați că noi, creștinii, suntem diferiți (bineînțele, dacă suntem creștini după Hristos): ne dorim suferință, ne dorim greul, ne dorim bârfele oamenilor, ne dorim vorbirea de rău. Noi, creștinii, aceștia suntem.

Când au vrut să-l scape creștinii din Roma pe Sfântul Ignatie, să intervină pentru el, căci era dus acolo să fie martirizat, ce a zis el? „Lăsați-mă să devin grâul lui Hristos în gura leilor, să mă macine ca o moară, spre viața de veci”.

Să facem o altfel de jertfă. Sfânta Eufrazia, la vârsta ei de 17 ani, dorind să nu fie necinstită de soldatul acela roman, a preferat să-i cadă capul sub sabia. „O să-ți dau eu ție o plantă, o buruiană, care, dacă o pui pe tine, te păzește de orice vătămare. Numai să mă lași pe mine în pace” - așa i-a spus soldatului.

Iar pe soldat l-a interesat buruiana asta. I-a adus ea o buruiană din grădină și el a zis: „Dar de unde să știu că-i cum zici tu?”. „Verifică. Uite, pun buruiana aici și tu dai cu sabia”. Și a verificat și i-a zburat capul. Fecioara lui Hristos a preferat să moară, decât să fie necinstită.

Ceea ce astăzi nu se mai întâmplă, ci dimpotrivă. Noi, creștinii, suntem urmași ai aceluia care s-au jertfit. Și dacă nu mai avem această ocazie să ne dăm sângele, să facem o altfel de jertfă. Cei ce ați venit azi la biserică ați făcut jertfa asta. Adică ați lăsat toate și ați venit la biserică... . Ați venit aici, ați stat în biserică, ați stat trei în

biserică, ați cântat, ați ascultat. Ați făcut o mică jertfă. Asta este important.

Să înțelegem că și prin această jertfă ne facem părtași la Împărăția lui Dumnezeu. Secretul ar fi, de aici înainte, să continuăm această trăire în Dumnezeu. Nu Dumnezeu a oprit cerul să plouă, ci Sfântul Ilie... .

Nu Dumnezeu a oprit cerul să plouă, ci Sfântul Ilie, Prorocul Ilie. Când a văzut ce nemernici erau oamenii, ce păcate săvârșeau ei, când a văzut că i-a muștră, i-a îndreptat, i-a lămurit și tot în păcatele lor au rămas, atunci le-a zis: „Viu este Dumnezeu! Nu o să plouă 3 ani și 6 luni. Doar, doar vă veți îndrepta”.

S-a dus să se închine lui Dumnezeu și L-a rugat: „Doamne, închide cerul”. De ce? Pentru că oamenii nu mai aveau râvnă. A fost o luptă a lui Dumnezeu cu Ilie, ca să-l determine să nu-L mai roage, căci Ilie îl tot ruga: „Doamne, zobește poporul”. Dumnezeu, în iubirea Lui, nu-l zobește. „Doamne, termină-l, uite ce face”. Și Dumnezeu avea milă și Dumnezeu avea iubire.

Închipuiți-vă în ce hal ajunsese omenirea, că un om îl ruga pe Dumnezeu să facă ceva pentru stârpirea răului.

Atunci Dumnezeu îl trimite, la un moment dat, la o văduvă, care avea un copil. Acolo mai rămăsese o picătură de ulei într-un ulcior și un pumn de făină. Și-i zice: „Dă-mi să mănânc”. Văduva îi spune: „Să pregătim pumnul acesta de făină și cu ce ulei mai este. Era ultima masă ce trebuia să o pregătesc pentru copilul meu, că de acum nu mai avem nimic”.

Pentru că seceta, spune Sfânta Scriptură, era așa de puternică, încât nu mai era nimic, nici iarbă, nici nimic. Chiar regele Ahab, de care o să vorbim acum, își ducea măgarii în susul râului Cherit (în neglijența lui pentru popor, se îngrijea mai mult de animale, decât de popor).

Și nu găsea, zice Scriptura, o iarbă, un fir de iarbă pentru măgarii lui. Închipuiți-vă, preocuparea unui rege pentru măgarii lui... . E de condamnat lucrul acesta.

Uneori putem face comparație cu conducătorii noștri vechi, noi, viitori, care nu se îngrijesc de popor, se îngrijesc de cele care nu sunt de primă importanță.

Dar nu aceea trebuie să observăm, trebuie să observăm că noi, oamenii, suntem niște regi - suntem regii creației - și nu ne îngrijim de ceea ce este esențial, ci ne grijim de ceea ce este neesențial, de măgarii noștri, adică de poftele noastre, de corpul nostru care vrea așa sau așa.

Ei bine, Dumnezeu a sperat că Ilie o să vadă necazul la această văduvă. Era în necaz. Nu numai bogății și păcătoșii sufereau, sufereau și văduva aceea cu copilul ei. Sfântul Ilie îi face înmulțirea uleiului și a făinii și cât a stat acolo, s-au hrănit. Se face această minune: se înmulțește.

Omul lui Dumnezeu poate să înmulțească, să facă binele, să rezolve situația. De aceea există și îndemnul ca și noi să fim oameni ai lui Dumnezeu. Cine este omul lui Dumnezeu? Omul lui Dumnezeu este acela care face poruncile Lui. Ce vrem noi, aia va fi!

Tot Dumnezeu îl trimite pe Ilie la un pârâu și acolo îi face o demonstrație. Îl hrănește, îi arată iubirea Lui. Totuși, Ilie nu cedează. O să zicem: „Dar ce, era o tocmeală? Se putea tocmi Creatorul cu făptura!?”. Da! Omul se poate tocmi cu Dumnezeu.

Omul poate să fie ascultat de Dumnezeu. Dumnezeu face ce zice omul. Ce vrea omul, aia face Dumnezeu! Dacă vrea binele, imediat i-l dăruiește. Iar dacă vrea răul, Dumnezeu Își întoarce fața Sa; și răul nu-l face Dumnezeu, dar răul vine. Ce vrem noi, aia va fi! Ce vrem noi, asta vom primi din iubirea lui Dumnezeu.

Și ce credeți că îi face Dumnezeu lui Ilie, doar, doar l-o îmbuna? Îi trimite dimineața pâine prin corbi. Corbii îi aduceau dimineața pâine și seara îi aduceau carne.

De ce-i așa important lucrul ăsta? E foarte important. Corbul, când scoate puii, îi părăsește, nu-i hrănește. Rânduiala lui Dumnezeu este că trimite muște și puii trăiesc numai pentru că mănâncă muște. Corbul nu-și hrănește puii. Vă dați seama?

Dumnezeu îi trimite lui corbii, ca să vadă că și aceste păsări, în felul ăsta de rele (ca să nu-ți hrănești copilul trebuie să fi foarte hapsân), până și aceste păsări sunt mai bune, sunt mai milostive. Ilie tot nu cedează. De ce? Pentru că el urmărea, cu purtarea de grijă a lui Dumnezeu, îndreptarea poporului.

Dumnezeu nu bate cu parul. Care era problema atunci? Regele Ahab și Izabela, nevasta lui, regină, vopsită, machiată și cu toată aurăriile pe ea, în loc să se-nchine la Dumnezeul cel adevărat își cumpăraseră un idol, adică ceva făcut de mâna omenească, îl așezaseră undeva și se închinau la el și cu ei tot poporul. Că ce face cel mare, face tot poporul.

Pentru asta, Ilie Prorocul cere oprirea ploii, cere secetă de la Dumnezeu. Asta era păcatul. A tot așteptat întoarcerea lui Ahab și bineînțeles, a întregului popor, care n-a venit decât după 3 ani și 6 luni.

A mers acolo, l-a chemat pe rege și regele s-a căit și atunci Sfântul Ilie s-a rugat și poporul a văzut o minune. Sfântul Ilie i-a zis lui

Ahab: „Rege, repede în căruță și fugi, că vine ploaia”. Și, intr-adevăr, a venit ploaia.

Poate nu suntem noi așa încercați cu seceta, poate n-am fost vreodată așa încercați, ca să înțelegem. Dar cât de cât putem să ne dăm seama cum e dacă e secetă 3 ani și jumătate; nici nu mai puteau ara, nu puteau semăna, nu puteau face nimic.

Observați cum facem și noi, oamenii. Spre exemplu: vine cineva și îl ajuți. După aceea pleacă, nici nu zice „mulțumesc”. Iar revine după vreo 2 ani, iar îi mai dai ceva. Este foarte bine că îi mai dai ceva. După care se întoarce, iar se întâmplă așa. După aceea te bate, te-njură. Iar vine, iar îi dai. Mai trece o vreme, face rău asupra ta, îți provoacă pagube. Tu iar îl ierți, iar îi dai. Ce faci până la urmă, după ani de zile? Terminii cu el. Du-te! Nu-l mai primești.

Și Dumnezeu procedează la fel ca noi, oamenii, numai că El face cu mai multă îndelungă răbdare, cu mai multă iubire, cu nemărginită iubire. Ne așteaptă, ne așteaptă, ne așteaptă... „Dumnezeu nu bate cu parul”, zice poporul. Dar a luat cuvântul acesta din Sfânta Scriptură, făcând caz de îndelunga răbdare a lui Dumnezeu.

Aceasta este istoria, acesta este înțelesul ascuns al sărbătorii de azi. Ce a făcut Ahab după aceea? S-a întors iar la păcate și după ce a venit ploaia. Atunci s-au împlinit altele, acelea pe care le-ați auzit. A fost rănit în luptă și a fost așezat într-un car și curgea sângele lui și câinii lingeau sângele.

Iar Izabela tot așa a pățit, a fost aruncată de la fereastră, sângele i s-a scurs pe zid, unde așteptau câinii... .

În cele din urmă, sfârșitul este acesta, dacă omul nu înțelege. Dar dacă omul înțelege, se vor întâmpla minunile lui Dumnezeu. „De veți vrea și mă veți asculta, bunătățile pământului veți mânca”.

Astăzi sunt mai mulți idoli decât în vremea lui Ilie. Am spus acest cuvânt cu prilejul acestei sărbători, pentru că trebuie să înțelegem exact ce se-ntâmplă. La Dumnezeu lucrurile stau precis, nu stau oricum.

La Dumnezeu lucrurile nu sunt ca la oameni. Dumnezeu ne așteaptă. Dumnezeu e mai răbdător ca noi.

Priviți la Sfântul Ilie, cu câtă putere, cu câtă îndrăzneală a oprit cerul, a oprit ploaia. De ce? Pentru că răutatea cuprinsese pământul: închinarea la alt dumnezeu. Ce este alt dumnezeu? Este tot ce facem noi ca închinare la altceva decât la Dumnezeul cel adevărat.

Când muncim peste măsură, ne închinăm la alt dumnezeu. Când ne bucurăm cum nu trebuie, ne închinăm la alt dumnezeu. Când

mâncăm prea mult, ne închinăm la un alt dumnezeu. Când invocăm numele diavolului, ne închinăm la alt dumnezeu. Și celelalte... .

Și atunci ne întrebăm dacă nu cumva astăzi sunt mai mulți idoli decât în vremea lui Sfântului Ilie. Sfântul Ilie și Enoh sunt cei doi care n-au gustat moartea, au fost ridicați cu trupul la cer. Ei vor veni iarăși la sfârșitul lumii și atunci ne vor arăta adevărul. Vom avea puterea ochilor minții să sesizăm adevărul? Sau nu? Asta-i foarte important! Putem noi să sesizăm adevărul, mai avem putere...?

Poporului nu-i convine să i se spună calea cea dreaptă. Acum, deși Sfântul Ilie este un proroc aspru, totuși să ne bucurăm... . Nu se dezleagă la pește, pentru că Sfântul Ilie a fost prea aspru ca noi să ne permitem asta... .

Sfântul Ilie e singurul proroc al Vechiului Testament trecut cu roșu în calendar. Ce erau prorocii? Erau acei oameni ridicați din popor ca să mustre poporul, să-l îndrepte. Încet, încet reușeau. Dar, ca și în ziua de astăzi, ca și în istoria creștinismului, poporul, în cele din urmă, termina cu ei.

Pe unii i-au tăiat cu fierăstrăul, pe alții i-au aruncat în groapa cu lei, pe alții în groapa cu var, pe alții i-au răstignit, altora le-au tăiat capul, altora le-au turnat plumb topit în urechi etc. De ce? Poporului niciodată nu-i convine să i se spună calea cea dreaptă. Și atunci și acum.

Oamenii nu mai iubesc adevărul, dreptatea. Oamenii iubesc ceea ce este pipăibil. Poate am ajuns să venim la biserică din obișnuință. Asta nu-i bine. Poate venim la biserică dintr-o tradiție sau dintr-o obligație. Nici asta nu-i bine. Noi sperăm că am venit la biserică pentru a lua nenumăratele daruri din mâinile lui Dumnezeu.

Săracul Dumnezeu, cât stă la noi cu mâinile întinse și noi nu luăm nimic... . Ne tot dă una și alta, toate darurile de pe pământ ni le dă și noi nu vrem. De aceea nu le avem.

Dar, ca să poți să iei din mâinile lui Dumnezeu, trebuie să ai această sensibilitate, această dorință de adevăr, această pornire, pornirea să faci voia lui Dumnezeu. El este Tatăl nostru cel din ceruri, noi suntem fiii Lui. Asta nu trebuie să uităm. Dacă nu uităm, atunci o să-L înțelegem pe Dumnezeu și când ne ceartă și când ne iubește și când vrea cu noi un lucru și când dorește să ne arate calea.

Dumnezeu să ne ajute și Sfântul Ilie - cel înălțat în căruță de foc la cer - să se roage pentru noi, să împlinim chemarea aceasta și răspunsul nostru către Dumnezeul cel adevărat. Amin.

Preot Nicolae Tănase

PROGRAMUL LITURGIC PENTRU LUNA IULIE

Sambata 3 Iulie

Sfânta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminica 4 Iulie:

Utrenie si Sfânta Liturghie 7.30 AM

Te Deum la Ziua Nationala a Statelor Unite ale Americii 11.00 AM

Duminica 11 Iulie:

Utrenie si Sfânta Liturghie 7.30 AM

Duminica 18 Iulie:

Utrenie si Sfânta Liturghie 7.30 AM

Luni 19 Iulie:

Vecernie 6.00 PM

Marti 20 Iulie: Sfantul Ilie Tesviteanul

Utrenie si Sfânta Liturghie 7.30 AM

Sambata 24 Iulie

Sfânta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Duminica 25 Iulie:

Utrenie si Sfânta Liturghie 7.30 AM

Sambata 31 Iulie

Sfânta Liturghie si Parastas 9.00 AM

Biserica Sfantul Nicolae si Sfantul Gheorghe

45-3 48 Ave, Woodside, New York, 11377

Preot Paroh: Marius Dumitrescu -

Tel. 917 592 2571